

	<h1 style="color: red;">Πνευματικά Σημειώματα</h1> <p style="color: red;">Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Εβδομαδιαία ηλεκτρονική έκδοση Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="color: red;">Ἔτος 2ο / Τεύχος: 58 Πέμπτη 27η Φεβρουαρίου 2025</p> <p style="color: red;">Αὔξεντιου ὁσίου Ἀβραάμ, Μάρωνος ὁσίων (14η Φεβρουαρίου π. ἡμ.)</p>
---	---	--

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακή τῆς Τυροφάγου

Ματθαίου κεφ. στ' 14-21

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐὰν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὐτε σῆς οὐτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν· ὅπου γὰρ ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν.

Μετάφραση

Εἶπε ὁ Κύριος, ἂν συγχωρήσετε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὰ παραπτώματά τους, θὰ σᾶς συγχωρήσει κι ἐσᾶς ὁ οὐράνιος Πατέρας σας. Ἄν ὅμως δὲ συγχωρήσετε στοὺς ἀνθρώπους τὰ παραπτώματά τους, οὔτε κι ὁ Πατέρας σας θὰ συγχωρήσει τὰ δικά σας παραπτώματα. Ὅταν νηστεύετε, νὰ μὴ γίνεστε σκυθρωποί, ὅπως οἱ ὑποκριτές, ποὺ παραμορφώνουν τὴν ὄψη τους γιὰ νὰ δείξουν στοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύουν. Σᾶς βεβαιώνω πὼς ἔτσι ἔχουν κιόλας λάβει τὴν ἀνταμοιβὴ τους. Ἐσύ, ἀντίθετα, ὅταν νηστεύεις, περιποιήσου τὰ μαλλιά σου καὶ νίψε τὸ πρόσωπό σου, γιὰ νὰ μὴ φανεῖ στοὺς ἀνθρώπους ἡ νηστεία σου, ἀλλὰ στὸν Πατέρα σου, ποὺ βλέπει τὶς κρυφές πράξεις καὶ ὁ Πατέρας σου, ποὺ βλέπει τὶς κρυφές πράξεις, θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσει φανερά. Μὴ μαζεύετε θησαυροὺς πάνω στὴ γῆ, ὅπου τοὺς ἀφανίζει ὁ σκόρος καὶ ἡ σκουριά, κι ὅπου οἱ κλέφτες κάνουν διαρρήξεις καὶ τοὺς κλέβουν. Ἀντίθετα, νὰ μαζεύετε θησαυροὺς στὸν οὐρανό, ὅπου δὲν τοὺς ἀφανίζουν οὔτε ὁ σκόρος οὔτε ἡ σκουριά, κι ὅπου οἱ κλέφτες δὲν κάνουν διαρρήξεις καὶ δὲν τοὺς κλέβουν. Γιατί ὅπου εἶναι ὁ θησαυρὸς σας ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά σας.

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Πρὸς Ῥωμαίους Παύλου ἐπιστολὴ κεφ. ιγ' 11-14, ιδ' 1-4

Ἀδελφοί, καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρόν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός. Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίτας καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας. Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. Ὅς μὲν

πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. Ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενεῖτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο. Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; Τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει· σταθήσεται δέ· δυνατὸς γὰρ ἐστὶν ὁ Θεὸς στηῆσαι αὐτόν.

Μετάφραση

Ἀδελφοί, τώρα ἡ τελικὴ σωτηρία βρίσκεται πιὸ κοντὰ μας παρὰ τότε ποὺ πιστέψαμε. Ἡ νύχτα ὅπου νὰ ἔναι φεύγει, καὶ ἡ μέρα κοντεύει νὰ ἔρθῃ. Γι' αὐτὸ ἄς πετάξουμε ἀπὸ πάνω μας τὰ ἔργα τοῦ σκότους, κι ἄς φορέσουμε τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Ἡ διαγωγή μας ἄς εἶναι κόσμια, τέτοια ποὺ ταιριάζει στὸ φῶς. Ἄς πάψουν τὰ φαγοπότια καὶ τὰ μεθύσια, ἢ ἀσύδοτη κι ἀκόλαστη ζωὴ, οἱ φιλονικίες κι οἱ φθόνοι. Ντυθεῖτε τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ μὴν ἀφήνετε τὸν ἀμαρτωλὸ ἑαυτὸ σας νὰ σᾶς παρασύρει στὴν ἱκανοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν σας. Νὰ δέχεστε ὅποιον ἔχει ἀσθενικὴ πίστη, χωρὶς νὰ ἐπικρίνετε τίς ἀπόψεις του. Γιὰ παράδειγμα, ἓνας πιστεύει πὼς μπορεῖ νὰ φάει ἀπ' ὅλα, ἐνῶ κάποιος ἄλλος, ποὺ ἔχει ἀσθενικὴ πίστη, τρώει μόνο χόρτα. Αὐτὸς ποὺ τρώει ἀπ' ὅλα, ἄς μὴν περιφρονεῖ ἐκεῖνον ποὺ δὲν τρώει· κι ἐκεῖνος ποὺ δὲν τρώει, ἄς μὴν κατακρίνει ἐκεῖνον ποὺ τρώει, γιατί ὁ Θεὸς τὸν ἔχει δεχτεῖ στὴν ἐκκλησία του. Ποιὸς εἶσαι ἐσὺ ποὺ θὰ κρίνεις ἓναν ξένο ὑπηρέτη; Μόνο ὁ Κύριός του μπορεῖ νὰ κρίνει ἂν στέκεται ἢ ὄχι στὴν πίστη του, γιατί ὁ Θεὸς ἔχει τὴ δύναμη νὰ τὸν στηρίξει.

Σχολιασμὸς

Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα καὶ ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ στ' κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου. Σὲ αὐτὴ μᾶς περιγράφονται τρεῖς πολὺ

σημαντικὲς ἀρετὲς, ἡ συγχώρεση, ἡ νηστεία καὶ ἡ ἐλεημοσύνη καὶ τὸ πῶς νὰ τὶς ἀσκοῦμε.

Ὁ Κύριός μας, ὅσο δίδασκε στὴ γῆ, διόρθωνε ἀκόμη καὶ τοὺς εὐσεβεῖς Ἰουδαίους, γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀσκοῦσαν τὶς ἀρετὲς. Ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν φαρισαϊκὸ τρόπο σκέψης, ἀγωνίζονταν, ἀλλὰ μὲ ἕναν τρόπο ὑποκριτικὸ καὶ ἐγωκεντρικό. Δὲν κοιτοῦσαν νὰ εἶναι ὁ ἀγῶνας τοὺς ἀρεστὸς στὸν Θεὸ ἀλλὰ στοὺς ἀνθρώπους. Στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς διδασκαλίας του, ὁ Ἰησοῦς τοὺς δείχνει, καὶ μαζί μὲ αὐτοὺς καὶ ἐμᾶς, τὸ πῶς θὰ ἀγωνιζόμαστε μὲ τρόπο ὁ ὁποῖος εὐαρεστεῖ τὸν Θεό. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς διδασκαλίας του εἶναι καὶ τὸ Εὐαγγέλιο αὐτῆς τῆς ἐβδομάδας, ὅπου μιλάει γιὰ τὶς τρεῖς ἀρετὲς ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω.

Ὅταν κάνουμε κάποιο λάθος καὶ πληγώσουμε ἕναν ἀδελφό μας, ξέρουμε ὅτι θὰ ζητήσουμε συγχώρεση ἀπὸ αὐτόν. Παρόμοια, ὅταν ἀμαρτάνουμε, ὅταν πληγώνουμε τὸν Κύριο, θὰ πρέπει νὰ ζητήσουμε συγχώρεση ἀπὸ Αὐτόν. Ὁ Θεὸς εἶναι φιλεύσπλαχνος καὶ πρόθυμος νὰ συγχωρήσει ὅ,τι κι ἂν ἔχουμε κάνει. Αὐτὸ ὅμως δημιουργεῖ καὶ σὲ μᾶς μιὰ ὑποχρέωση. Ἀφοῦ ἔχουμε σὰν παράδειγμά μας τὸν Κύριο, ὅπως Αὐτὸς συγχωρεῖ ἐμᾶς, ἔτσι κι ἐμεῖς πρέπει νὰ συγχωροῦμε τοὺς ἀδελφούς μας. Μὲ αὐτὸ ξεκινάει τὸ Εὐαγγέλιο σήμερα. Μᾶς λέει ὅτι ἂν συγχωροῦμε ἐμεῖς τοὺς ἀδελφούς μας, θὰ συγχωρήσει κι ἐμᾶς ὁ Θεός. Ἄν δὲν συγχωροῦμε ἐμεῖς, τότε νὰ μὴν περιμένουμε νὰ συγχωρεθοῦν καὶ τὰ δικά μας ἀμαρτήματα.

Εἶναι τόσο σημαντικὸ αὐτό, ποὺ τὸ λέμε πολλὰς φορὲς κάθε μέρα στὴν προσευχή μας, «ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Εὐκόλα μπορεῖ κάποιος νὰ τὸ παρεξηγήσει καὶ νὰ πεῖ ὅτι ὁ Θεὸς τὸ κάνει ἀνταποδοτικά, δὲν εἶναι ὅμως ἔτσι. Ὁ Θεὸς σέβεται τὴν ἐλευθερία καὶ τὶς ἐπιλογές μας. Ἄν ἐπιλέξουμε νὰ Τὸν ἀγαπήσουμε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, ἂν ἐπιλέξουμε τὸ παράδειγμά Του καὶ συγχωροῦμε τοὺς ἀδελφούς μας, ἡ συγγνώμη μας ἀπέναντι στὸν Θεὸ θὰ εἶναι εἰλικρινής. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ποὺ θὰ ἐπιλέξει νὰ ἀγαπήσει τὸν ἑαυτό του περισσότερο ἀπὸ τὸ Θεό, δὲν περιμένει τὴ συγχώρηση, ἀφοῦ ἔχει ἤδη δικαιώσει, ὁ ἴδιος, τὸν ἑαυτό του.

Στή συνέχεια τῆς περικοπῆς, ὁ Κύριος, ἀναφέρεται στή νηστεία. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι δὲν μᾶς λέει πῶς νὰ κάνουμε νηστεία, ἀλλὰ πῶς νὰ μὴν κάνουμε. Δὲν λέει, δηλαδή, οὔτε τί τροφές νὰ ἀποφεύγουμε οὔτε πόσο νὰ νηστεύουμε, οὔτε πότε. Τὸ μόνο πού λέει εἶναι νὰ μὴν νηστεύουμε ὑποκριτικά. Νὰ μὴν νηστεύουμε, δηλαδή, γιὰ νὰ μᾶς δεῖ ὁ κόσμος, ἀλλὰ νὰ μᾶς ἀρκεῖ τὸ ὅτι μᾶς βλέπει ὁ Πατέρας μας. Παρ' ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς δίδαξε τὴ νηστεία, καθὼς νήστευε στὴν ἔρημο μετὰ τὴ Βάπτισή Του, δὲν μᾶς λέει τὸν τρόπο γιὰ νὰ νηστεύουμε.

Γιατί τὸ κάνει αὐτὸ ὁ Κύριος; Γιατί μᾶς ἀφήνει τέτοιο κενό; Γιατί ἡ νηστεία μας θὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη πού ἔχουμε νὰ ἔρθουμε πιὸ κοντὰ στὸν Κύριο. Ὁ λόγος πού νηστεύουμε εἶναι γιὰ νὰ ἀποκολληθοῦμε ἀπὸ τὶς ὑλικὲς ἀπολαύσεις, ὥστε νὰ πλησιάσουμε καλύτερα τὸν Θεό. Ἄν εἶχαμε σὰν ἄνθρωποι τὴν ἰκανότητα νὰ τρῶμε ὅσο ἀκριβῶς χρειάζεται γιὰ νὰ ζήσουμε καὶ οὔτε ψίχουλο παραπάνω, δὲν θὰ χρειαζόταν νὰ κάνουμε νηστεία. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, ἄλλωστε, δὲν νήστευαν μὲ τὸν τρόπο πού νηστεύουμε ἐμεῖς σήμερα.

Τί πρέπει νὰ κάνουμε ἐμεῖς τότε; Μήπως νὰ μὴν τηροῦμε τὶς νηστεῖες, γιατί δὲν τὶς δίδαξε ὁ Κύριος ἀπ' εὐθείας; Σὲ καμία περίπτωση! Νὰ μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴ φώτιση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ οἱ ἀποφάσεις της καθοδηγοῦνται ἀπὸ Αὐτό. Οἱ νηστεῖες θεσπίστηκαν ἀπὸ τοὺς Ἁγίους πατέρες, γιατί ἐμεῖς, ὡς ἁμαρτωλοί, δὲν ἔχουμε τὴ δύναμη οὔτε καὶ τὴ διάκριση νὰ ἀντισταθοῦμε στὴν παραπανίσια τροφή. Μᾶς κάνουν οὐσιαστικὰ τὴ ζωὴ πιὸ εὐκόλη, καθὼς μᾶς δίνουν τὶς κατευθύνσεις πού δὲν μποροῦμε νὰ ἐντοπίσουμε μόνοι μας. Τηροῦμε, λοιπόν, τὴ νηστεία ὅπως μᾶς τὴν ἄφησαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ παράλληλα τηροῦμε καὶ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου, ἀποφεύγοντας νὰ τὸ διαφημίζουμε ἄσκοπα.

Στὸ τελευταῖο κομμάτι τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ Κύριος μᾶς προτρέπει νὰ θησαυρίζουμε στὸν οὐρανὸ καὶ ὄχι στὴ γῆ. «Ὅπου εἶναι ὁ θησαυρὸς σας, ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά σας». Τὸ πρῶτο πού σκεφτόμαστε μὲ τὸ ἐδάφιο αὐτὸ εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη, ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Θησαυρὸς γιὰ τὸν κάθε ἓνα ἀπὸ μᾶς δὲν εἶναι μόνο τὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι ἔχουμε πολύτιμο στὴ ζωὴ. Γιὰ

κάποιον είναι τὰ παιδιά του, γιὰ κάποιον ἢ σύζυγος ἢ ὁ σύζυγος. Γιὰ κάποιους εἶναι τὰ χρήματα ἢ τὰ ἀγαθὰ τους ἢ ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος τους ὁ ἑαυτός. Γιὰ κάποιους ἀνθρώπους, ὅμως, πολυτιμότερος ἀπ' ὅλα εἶναι ὁ Κύριος. Ἄς σκεφτοῦμε τώρα ποῦ εἶναι ὅλα αὐτά; Εἶναι στὸν οὐρανὸ ἢ στὴ γῆ; Ποῦ βρίσκεται τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα γιὰ ἐμᾶς; Ἄν βρίσκεται στὴ γῆ, μήπως πρέπει νὰ ξανασκεφτοῦμε τὶς προτεραιότητές μας; Σὰν Χριστιανοί, ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία ἐννοιά μας εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ ἀποστολή μας σὲ αὐτὴ τὴ ζωὴ εἶναι νὰ κερδίσουμε τὴν ἐπόμενη καὶ γι' αὐτὸ τὸ μυαλό μας πρέπει νὰ εἶναι πάντα στραμμένο στὸν Κύριο.

Ἡ Μεγάλὴ Τεσσαρακοστὴ ξεκινάει καί, ὅπως λέει πολὺ εὐστοχα τὸ τροπᾶριο τῶν αἰνῶν, ἀνοίγει τὸ «στάδιο τῶν ἀρετῶν». Ξεκινάει γιὰ ἐμᾶς ἕνας ἀγῶνας στὸν ὁποῖον ὅπλα μας εἶναι οἱ ἀρετές, μὲ τὶς ὁποῖες μᾶς προίκισε ὁ Κύριος. Τὶς ἀρετές μας, τὰ τάλαντά μας, εἶναι χρέος μας τώρα νὰ τὶς ἐξασκήσουμε περισσότερο, γιατί μὲ αὐτὲς θὰ βγοῦμε νικητές. Κι ἂν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καταφέρουμε νὰ νικήσουμε, τὸ βραβεῖο μας θὰ τὸ χαίρομαστε αἰώνια μαζί Του. Ἀμήν.

π. Ὀνούφριος Ἀβραμίδης

Παραινέσεις Ἁγίων

Περὶ Ταπεινοφροσύνης

«Ἄς μὴ μιλάει ἡ γλῶσσα σου -εἶπε ἄλλη φορὰ- ἀλλὰ ἡ πράξις. Ὁ λόγος σου νὰ ἴναι ταπεινὸς περισσότερο ἀπ' ὅτι ἡ πράξις.

Μὴν μιλήσεις ἐρήμην τῆς συνειδήσεώς σου καὶ μὴ διδάξεις χωρὶς ταπείνωση, γιὰ νὰ δεχθεῖ ἡ γῆ τὸν σπόρο σου».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 46)

«Σοφία δὲν εἶναι -εἶπε πάλι- τὸ νὰ μιλήσεις. Σοφία εἶναι, τὸ νὰ ξέρεις πότε εἶναι ἡ κατάλληλη ὥρα νὰ μιλήσεις. Νὰ γνωρίζεις γιατί σιωπᾶς, νὰ γνωρίζεις γιατί μιλάς, νὰ σκέφτεσαι προτοῦ μιλήσεις καὶ νὰ λές τὰ πρέποντα.

Νὰ ἐπιδιώκεις συνειδητὰ νὰ φαίνεσαι χωρὶς γνώση (πνευματική), γιὰ νὰ γλυτώσεις ἀπὸ πολλοὺς κόπους. Γιατί αὐτὸς ποὺ ἐπιδιώκει νὰ προβάλλεται γιὰ τὴ γνώση του, προκαλεῖ κόπους στὸν ἑαυτὸ του.

Μὴν καυχᾶσαι γιὰ τὴ γνώση σου, γιατί κανεὶς δὲν γνωρίζει τίποτε.

Καὶ ἀποκορύφωση ὅλων: τὸ νὰ μέμφεσαι τὸν ἑαυτὸ σου καὶ τὸ νὰ εἶσαι χαμηλότερα ἀπὸ τὸν πλησίον, σὲ ἐνώνει μὲ τὴ Θεότητα».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 47)

Εἶπε ὁ ἀββᾶς Ἡσαΐας γιὰ τὴν ταπεινοφροσύνης «Ἄς θυμόμαστε αὐτὸν ποὺ δὲν εἶχε ποὺ νὰ γείρει τὸ κεφάλι. Κατάλαβέ το, ἄνθρωπε, καὶ μὴ μεγαλοφρονεῖς. Ποιὸς εἶναι καὶ τί ἔγινε γιὰ σένα ὁ Δεσπότης σου; Ξένος καὶ ἄστεγος. Ὡ, ἡ ἄφατη φιλανθρωπία Σου, Κύριε! Γιατί τόσο πολὺ ταπεινώθηκες γιὰ μένα τὸ πλάσμα Σου!

Ἐὰν Αὐτὸς ποὺ μὲ τὸν λόγο του δημιούργησε τὰ πάντα, δὲν ἔχει ποὺ νὰ γείρει τὸ κεφάλι, γιὰ ποιὸν λόγο νὰ περισπᾶσαι, ἐσὺ φτωχὲ ἄνθρωπε, στὴν ἀπόκτηση κτημάτων; Γιατί τυφλώνεσαι ἀπὸ τὴν ἀπληστία; Γιατί κυνηγᾶς φαντασίες; Γιατί δὲν μαζεύεις καὶ δὲν κάνεις δικὸ σου τὸν πλοῦτο ποὺ μᾶς περιμένει ἐκεῖ;

Τὰ πάντα νὰ γνωρίζεις καὶ νὰ κάνεις κτῆμα σου τὸ καλό».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 48)

Βρέθηκε κάποτε ὁ ἀββᾶς Θεόδωρος μὲ ἀδελφοὺς καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγαν, εὐλαβικὰ ἔπαιρναν τὰ ποτήρια, ἀμίλητοι, ἀλλὰ δὲν ἔλεγαν τὸ "συγχώρησον". Εἶπε τότε ὁ ἀββας Θεόδωρος: «Ἐχασαν οἱ μοναχοὶ τὴν εὐγένειά τους, νὰ λένε: συγχώρησον».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 49)

Ὁ ἴδιος εἶπε: «Καμιά ἀρετὴ δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ, μὲ τὸ νὰ μὴν ἐξουθενώνουμε τοὺς ἄλλους».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 50)

Ἐνας ἀδελφὸς ἀνέφερε στὸν ἀββᾶ Θεόδωρο τὸν λογισμό του: «Θέλω νὰ ἐφαρμόσω τέλεια τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ».

Καὶ ὁ Γέροντας τοῦ μίλησε γιὰ τὸν ἀββᾶ Θεωνᾶ, ὅτι κι αὐτὸς εἶπε κάποτε: «Θέλω ὁ λογισμὸς μου νὰ ταυτίζεται πλήρως μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ». Πῆρε κατόπιν σιτάρι καὶ ἔκανε ψωμιά στὸ ἀρτοποιεῖο. Τοῦ ζήτησαν ὅμως κάποιοι φτωχοὶ βοήθεια καὶ τοὺς ἔδωσε τὰ ψωμιά. Καὶ ἄλλοι ἔπειτα τοῦ ζήτησαν βοήθεια καὶ τοὺς δίνει τὰ ζεμπίλια καὶ τὸ ἔνδυμα ποὺ φοροῦσε καὶ μπῆκε στὸ κελὶ του ζωσμένος τὸ μαφόριο. Ἄν καὶ ἐνήργησε ἔτσι, καὶ πάλι κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτὸ του λέγοντας: «Δὲν ἐκπλήρωσα τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 51)

Ἀδελφὸς εἶπε στὸν ἀββᾶ Θεόδωρο: «Πῆς μου κάποιον λόγο, γιατί χάνομαι». Καὶ τοῦ εἶπε μετὰ δυσκολίας: «Ἐγὼ κινδυνεύω καὶ τί μπορῶ νὰ σοῦ πῶ».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 52)

Ἐλεγαν γι' αὐτὸν ὅτι, ὅταν ἔγινε διάκονος στὴ Σκήτη, δὲν ἤθελε νὰ δεχθεῖ τὴν διακονία καὶ πολλοὺς τόπους ἄλλαξε γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγει. Ἀλλὰ οἱ Γέροντες τὸν ἔφερναν πάλι λέγοντάς του: «Μὴν ἐγκαταλείπεις τὴ διακονία σου». Καὶ ὁ ἀββᾶς Θεόδωρος τοὺς εἶπε: «Ἀφῆστε με, καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸ μήπως μὲ πληροφορήσει νὰ μείνω στὸν τόπο τῆς διακονίας μου».

Προσευχόταν λοιπὸν στὸν Θεὸ καὶ ἔλεγε: «Ἐὰν εἶναι θέλημά σου, νὰ μείνω στὸν τόπο μου, πληροφορήσέ με».

Καὶ τοῦ παρουσιάσθηκε ἓνας στῦλος ἀπὸ φωτιά, ποὺ ἡ βάση του ἦταν στὴ γῆ καὶ ἔφτανε ὡς τὸν οὐρανό, καὶ μιὰ φωνὴ ἔλεγε: «Ἐὰν μπορεῖς νὰ γίνεις σὰν τὸν στῦλο αὐτόν, ἐμπρὸς ἀνάλαβε

τῆ διακονία». Ἔτσι, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ποτὲ νὰ μὴν ἀποδεχθεῖ.

Ὅταν πῆγε στὴν ἐκκλησία τοῦ ἴβαν μετάνοια οἱ ἀδελφοί, καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἐὰν δὲν θέλεις νὰ διακονεῖς, τουλάχιστον κράτα τὸ Ἅγιο Ποτήριο». Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν τὸ δέχθηκε καὶ τοὺς εἶπε: «Ἐὰν δὲν με ἀφήσετε, θὰ φύγω ἀπὸ τὸν τόπο αὐτό». Καὶ ἔτσι τὸν ἄφησαν.

(Γεροντικόν, ΙΕ, 53)

Συναξάρι

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυρας Νικόλαος καταγόταν ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα καὶ ἔζησε στὴν πόλη Κατίγογι τοῦ Πόντου. Ἀπὸ ὅταν ἦταν μικρὸς ἔκαιγε μέσα στὴν καρδιά του ἡ φλόγα νὰ ἀφιερωθεῖ στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τὰ ἀδέρφια του ὅμως ἀντιδροῦσαν στὴν ἐπιθυμία του αὐτῆ καὶ μετὰ ἀπὸ πολλές πιέσεις τὸν ἀνάγκασαν νὰ παντρευτεῖ. Ἀπέκτησε δύο παιδιά, ἀλλὰ σύντομα ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ ἓνα του παιδι πέθαναν. Τὴ φροντίδα τοῦ ἄλλου παιδιοῦ τὴν ἀνέλαβε κάποιος συγγενής, ὁ ὁποῖος τὸ πῆρε ὑπὸ τὴν προστασία του.

Ὁ Ἅγιος πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ἔγινε γιατρὸς καὶ θεράπευε πολλοὺς ἀσθενεῖς, ἐνῶ συνεχῶς μελετοῦσε καὶ προσευχόταν. Ὁ καιρὸς δὲν ἄργησε καὶ ὁ μεγάλος πόθος τοῦ Νικολάου νὰ γίνῃ μοναχὸς πραγματοποιήθηκε. Οἱ μεγάλες ἀρετὲς τοῦ Ἁγίου, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ἦταν καὶ τὸ προορατικὸ χάρισμα, ὀδήγησαν τὸν ἐπίσκοπο Ζήλων Εὐθύμιο νὰ τὸν χειροτονήσῃ ἐπίσκοπο τῶν χωριῶν ποὺ βρίσκονταν γύρω ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του.

Γιὰ περίπου μία πενταετία ὁ Νικόλαος ποίμανε τὸ ποίμνιό του μὲ ἀγάπη, ἐνῶ ὅταν οἱ μαθητές του τὸν ρωτοῦσαν γιατί δὲν ἠσύχαζε καθόλου, ἐκεῖνος τοὺς ἀπαντοῦσε ὅτι φοβόταν τὸν λόγο τοῦ Προφήτη ποὺ ἔλεγε: «ἐπικατάρατος πᾶς ὁ ποιῶν τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου ἀμελῶς».

Οἱ Τοῦρκοι ὅμως κάποια στιγμή τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν φυλάκισαν. Ἄν καὶ οἱ Χριστιανοὶ βρῆκαν τρόπο νὰ τὸν ἐλευθερώσουν, ἐκεῖνος ἀρνήθηκε, γιατί Ἄγγελος Κυρίου τοῦ παρουσιάστηκε καὶ τοῦ εἶπε νὰ βαδίσει μὲ χαρὰ στὸ μαρτύριο. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ καὶ βασανιστικὰ μαρτύρια παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Θεὸ τὸ ἔτος 1920, ἐνῶ πολλὰ εἶναι τὰ θαύματα ποὺ ἐπιτέλεσε ὁ Ἅγιος μετὰ τὸν θάνατό του.

**Ἐὰν θέλετε νὰ λαμβάνετε δωρεὰν στὸ e-mail σας τὸ ἠλεκτρονικὸ περιοδικὸ
«Πνευματικὰ Σημειώματα» μπορείτε νὰ στείλετε στὴν διεύθυνση
imthesgrafeio@gmail.com τὰ στοιχεῖα σας.**

Ὄνομα, Ἐπώνυμο, Τηλέφωνο μὲ θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικὰ Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Ἑπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

